

S-au edificat, la Congresul al XII-lea al Partidului Comunist Român, un bilanț foarte amplu și un proiect foarte decis. Sîntem acum obișnuți cu acest stil. Sîntem obișnuți să vedem înfăptuindu-se pla-

„Să facem totul.!”

nuri extrem de îndrăznețe, performanțe uneori neverosimile. Știm că această țară se va schimba concret în continuare, în proporții spectaculoase, că în cinci ani haina civilizației ei va fi alta. Că și sufletul ei va dobîndi destule sporuri.

În acest punct, sîntem responsabili și noi. Plămădirea sufletului unei țări — permanență mereu mișcătoare, dialectică — cuprinde un șir lung de componente și factori. Teatrul nu este printre cele din urmă.

Teatrul, dacă e sincer și adevărat, dă seama de ceea ce se petrece în lumea noastră, încearcă s-o călăuzească spre mai bine. Unde e mai-binele? În dezvoltarea omului, firește, a forțelor sale zăgăzuite, a puterii sale de gîndire și invenție, a *poesis*-ului său original.

Teatrul încearcă să determine și să anime această putere originală, rezemată pe condiția socială; să denunțe zăgăzurile ce-o împiedică să crească; să-i indice punctele de sprijin, ajutoarele; uneori, chiar direcția. În forme multiple, variate, teatrul luptă pentru *umanul* din om, în conjuncție, dar cîteodată și în disjuncție cu anumiți factori exteriori. Teatrul reprezintă, și el, o stare de veghe în Cetate. Uneori, o propunere.

Adeseori, secretarul general al partidului, întrevăzînd, cu originalitate, devenirea acestei țări în perspective largi, ne spune și ne în-

deamnă „să facem totul” spre a ne apropia de ținta materială și ideală spre care am pornit.

„Totul”, la un artist, e să înțeleagă bine în ce lume trăiește, către ce se îndreaptă, cum poate ajuta realizarea de sine a omului prin emoție și idee, cum îl poate galvaniza în sensul marelui progres al umanului.

„Totul”, la un artist, înseamnă, în același timp, și talentul său, starea sa de inspirație. În această privință, nu poți ști niciodată ce colțoaie de talent au rămas neexplorate. (Noi avem, din fericire, o amplă verificare națională.) Niciodată nu poți ști ce ar mai fi în stare să dea artistul X, dacă acolo, la locul său, i s-ar cere, într-un mod părintesc și comprehensiv, „totul”.

„Totul” înseamnă, la un artist, și muncă. Întregul său har natural, fără muncă de aprofundare, cîntărește prea puțin. Înzestrarea fără cultură (adică fără muncă încorporată în edificarea unui sistem coerent de valori ideale) nu dă decît rezultate efemere.

Să luăm deci acest îndemn, dat și astăzi, ca de atîtea ori, de omul prin excelență înzestrat și muncitor care este tovarășul Nicolae Ceaușescu — reinvestit în funcția sa de voința unanimă a poporului, trecută Congresului — și *să facem totul* ca teatrul nostru românesc să întrecă, în calitate, dacă se poate, toate teatrele lumii; să devină, altfel spus, încă mai competitiv, în toate întrecerile internaționale.

Să facem, de asemenea, *totul* ca, prin el, sufletul acestei țări să-și sublinieze și mai mult, sub o conducere luminată, înscerarea pe marele traseu al progresului uman.

Paul Everac

Poate că niciodată, ca la Congresul al XII-lea al partidului nostru, arta nu s-a simțit mai direct vizată, în ceea ce privește menirea și influența ei, prin excelență formative și educative. Unanim, oamenii de artă s-au angajat într-un dialog

Cupîntul artei să răsune puternic

cu propria lor conștiință și și-au confruntat creația cu telurile de perspectivă. E semnul adevizării creatorilor din domeniul artei, de-

votați ideologiei și politiciii partidului, la chemările revoluționare prin care partidul mobilizează avînturile și aspirațiile constructive ale poporului. Și, mai cu seamă, este semnul celei mai fierbinți cinstiri aduse cititorului înnoirilor de care ne bucurăm, izvorului de înțelepciune și dinamizare, de priveghere și îndrumare a vieții poporului și țării — partidului și marelui său conducător, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Mai mult ca oricînd, cuvîntul artei noastre e chemat să răsune puternic și plin de rodnicie, citibigurile ei în expresivitate să fie fructificate într-o legătură mai profundă cu realitatea dinamică, cu eforturile constructive ale poporului, nostrămutat încrezător în ziua de mîine.

Teatrul Național din Timișoara răspunde acestei chemări a partidului, prin hotărîrea ca întreg programul său artistic să răspîn-